

Nur Dede:

– Şeker Zeytin, Tebii ki oynasın. Seninim siz baştan kaybedeceksiniz. Çünkü ben yanı, annen için Gökdeğ'in zıvesinde bulunan gıfali bir çiçeği toplamaya gideceğim. Bütün sevepilen toplayeceğim. Keçeli, sen de benimle gelmek ister misin? İnsan, Gökdeğ'in zıvesinde bulutların üzerine çıkmış gibi olur. Oradan bizim evimiz küçük görünür.

Keçeli Ali, bu sonuça cevap bile veremedi. Yenisien bulutların üzerine çıkmış ve gece gördüğü rüyayı habırlamış.

Nur Dede, Keçeli Ali ve Zeytin Zeynep köye dönerken güneş batmak üzereydi. Keçeli'nin Kraliçe Güneş, sonunda güzel bir sürprizle tanışmıştı. Nur Dede, Keçeli'ye rüyasında gördüğü böğütlerin ayırsız alması. Keçeli, gün boyunca deniz kenarında Zeytin Zeynep'in izintisini paylaşmaya çalışmış. Bu arada böğütleri toplayamamış. Ama olsun, Keçeli Ali için arkadaşlarını mutlu görmek dıymışın bütün böğütlerinden daha değerli.

Zeytin Zeynep de annesi hasta olduğu için asfince ağılamış, sonunda Keçeli'nin hıltıyla rahatlamış. Babası Keçeli, bisikletini ona vermişti. Zeynep köye, düye kaka bu bisikletle gelmişti. O zaman Zeynep, gün boyu yaptığı "Allah'ım annemi iyileştir" duasını yanında "Allah'ım, benim de böyle bir bisikletim olsun" duasını eklemişti.

"Hoca'nın" sözünden Nur Dede de hoşlanmış.

Bu tür ona, yıllar öncesinde, çevresinde onlarca öğrencinin evli evli koşuştukları günleri götirmişti:

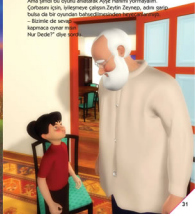
– Çocuklar, Ayşe Hanım kızım da sizin yapmadığınız benim yanında Kur'an ve din dersleri alırdı. O zaman bizim kendi aramızda senap kapmaca diye bir oyunumuz da vardı. Ama şimdi bu oyunu anlatarak Ayşe Hanım yormayalım.

Çortasını için, iyileşmeye çalışın. Zeytin Zeynep, odna girip bulca da bir oyundan bahardılmışından heyecanlanmış.

– Bizimle de senap

kapmaca oynar mısın

Nur Dede?" diye sordu.

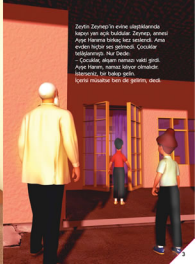
Ayşe Hanım, Nur Hoca'nın kendisi için yaptığı bu iyilik karşısında kendini tutamayarak bir süne göç yapı döktü. Sonra da:

- Hoca'm, hiç değişmeyeceksiniz değil mi? Bütün iyilikleri siz yaparsınız, bütün sevapları siz kazanacaksınız. Keşpi, Nur Dede'line "Hoca'm!" diye hitap edilmesinden hoşlanmış. Ayşe Hanımın da sesini taktik edendi.
- Hoca'm, sevap kazanmalı, ne demek? diye soradı.

Zeytin Zeynep'in evine ulaştıklarında kapıyı yan açık buldular. Zeynep, annesi Ayşe Hanıma birkaç kez seslendi. Ama evden hiçbir ses gelmedi. Çocuklar telaşlanıyıp, Nur Dede:

- Çocuklar, şu anı namaz vakti geldi. Ayşe Hanım, namaz kılıyor olmalıdır. İsteyeniz, bir bakıp gelin. İçerisi müsaitse ben de gelirim, dedi.

Kıyılı Ali, bu fikir karpı çıktı, anne tenei
Zeynep'in düşenmeyeceği peşide,
dedesine söyledi. "Mur Dede, ya
içeride kötü bir şey olmasın. Sen de
tecimle göremez misin?"

Mur Dede, Ali'nin itirazını feldi buldu
— Kıyılı torunum, insanları ümit ve
endişeleri de bir duvara. Böyle kötü
şeyler düşenmemek ilim.
Hadi birlikte girelim, bakalım, dedi.
Elin kapısı hafif aralıktı.

Önce birkaç kere kapıyı taktılar. Yine
ses gelmeyince Mur Dede önde,
çocuklar arkada içeri girdiler.

Mur Dede, elindeki tencereyi, mutfaktaki masanın üzerine
baktı. Tencerenin kapağını açınca evi, mis gibi bir çorba
kokusu vardı. Sonra bir tas çorba servis yaparak
Ayşe Hanım'ı yerine getirdi.

— Ayşe kızım! Hastanı haldü et. Gün boyunca peşinde
ve dene kenarındaydım. Hastalığın da Zeynep torunumdan
öğrendim. Rahmetli mine, ben hastalandığımda hep
bu çorbayı yapardı. İçerim, emirlerin birini.

Zeytin Zeynep, Keçeli'nin bir sataşmasına daha fazla dayanamadı. Keçeli'nin üzerine atıldı. Keçeli de kapıya doğru kaçmaya başlamıştı. Keçeli, tam kapıdan çıkıyordu ki dedesiyle karşılaştı. Elinde kocaman bir tencereyle Nur Dede içeri girdi. Zeynep ile Keçeli, Nur Dede'nin yoldaşının farkına bile varamamışlardı. Ayşe Hanım, Nur Dede'nin niyetini öyle güzel anladığı ki sanki bütün akşam Nur Dede'yle birlikte geçirmişlerdi.

Ayşe Hanım, salonun ortasında namaz kılıyordu. Onun secdeye kapanmış sesizce ibadet ettiğiğini gören Nur Dede, beklenmek üzere oturma odasına gitti. Tam o sırada secadeden çıkan Ayşe Hanım, Zeynep'i görür görmez: "Allah'ına şükürler olsun!" diye diye etti. "İçinden kalktı ve Zeynep'i kucakladı. Onu öpmeye başladı. Nur Dede ve Keçeli, hayretle Ayşe Hanım'a bakıyorlardı.

Kıpçeli Ali:

- Nur Dede, Ayşe Teyze namazının ortasında Zeytin'i öpmeye başladı. Şimdi namaz bızıldı, değil mi?

Nur Dede:

- Dur bakalım, Kıpçeli torunum. Belki de Ayşe Hanım namazda değildir. Dua etmek için secdeye kapanmıştır.

Kıpçeli Ali:

- Olur mu dedeciğim? İman dua ederken ellerini yukan kaldırı. Öyle secdeye kapanıp da dua edebilir miyiz?

Kıpçeli Ali:

- Ben heriz namazlarımı tam olarak kılıyorum. Ama Nur Dede'm, beşinci sınıf bızıldıktan sonra, beş vakit namaz kılmanın gerektiğini söylüyor. Ondan sonra namazlarımı asla bırakmayacağım.

Zeytin Zeynep:

- Ben de namazlarımı kılacağım, anneçğim. Namazlardan sonra benim gibi secdeye kapanıp dua edeceğim.

Kıpçeli Ali:

- Sen, Ayşe Teyze gibi oturup secdede.

Öteki adam ise günün yirmi üç saatini orunda, uykusla, boz işlerle geçirirmiş. Gün boyunca; hayrî ve Allah'ın hoşuna gidecek hiçbir iş yapmamış. Sonunda ölümler onun kapısına da gelmiş, istasyona ulaşmış. İstasyonda bileti ihtiyacı var. Yoksa kabirde azap çekecekti, mahşer meydanında azap çekecekti, sonunda cennete alınıp alınmayacağı belli değil. Orada otulmak yapana kalan bir saatini namaza ayırır, değil mi? O zaman çocuklar, iyi bir Müslüman namazını asla terk etmemelidir. Bu benim cennete girmiş biletim diye ona sahip çıkmalıdır.

Mur Dede, henüz cevabını vermemişti. Ayşe Hanım yaşı gözlerle ve güçlülükle yerinden kalktı. Ayşe Hanım, Mur Dede ve Keçeli Ali'ye "Hoc geldi mi?" dedikten sonra başladı anlatmaya – Ah Mur Dede'm! Bu kız beni bugün perişan etti. Sabahleyin hastalanmış ve yataktan kalkamamışım. Gözlerimi açtım ki Zeynep yok. Şu kapıda saatlerce onu bekledim. Akşam namazını kıldıktan sonra secdeye kapandım. Zeynep'in sağ salım dönmesi için dua ediyordum ki uyuyakalmışım.

Keçeli Ali:

– Rüya gördünüz mü Ayşe Teyze?

Keçeli, bu sorunun çok komik olduğunu düşündü.

Söylediğine kendisi de güldü. Ama sormuştu bir kere.

Ayşe Teyze:

– Gel bakalım Ali. Her hâlde sen bu gece rüya gördün.

Onu anlatmak mı istiyorsun? Gel anlat, ama ben hasta ve

yorgunum, söyle oturayım. Sen de bana rüyayı anlat.

Keçeli Ali, büyüklerin bu anlayışına hayran olduğunu düşündü. Sonra heyecanla anlatmaya başladı.

O hâliyedeki adamlardan biri akıllı, dindar;

Allah'ın emirlerini dinleyen bir adammış.

Gün boyunca, kendisine verilen zamanı çok iyi kullanarak

Allah'ın hoşuna gidecek şeyler yapmış.

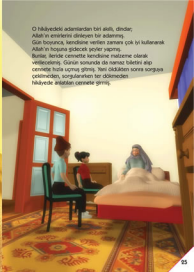
Bunlar, ileride cennette kendisine mazeret olarak

verilecekti. Günün sonunda da namaz kıldığını alıp

cennete hata uğruş günüyü. Yeni öldükten sonra sorguya

çekilmeden, sorgulandıktan bir dökmeden

hâliyyede anlatılan cennete girmiş.

Ayşe Hanım:

– Hikâyesiyle çok ilgili var. Hikâyede geçen bilet, namazda O istasyon da oluyordu. O yolculuk olduktan sonra cennete girene kadar geçen zamanda Orada insan, yaptıklarından dolayı sorguya çekilir. Çok zorlu bir yolculuktan geçer. Allah insanlara, bir günde yirmi dört altın değerinde yirmi dört saat vermiştir. Bu yirmi dört altın birini, öldükten sonra bizi cennete sokacak olan namaz biletine ayırmamız istiyor. Şimdi hikâyedeki adamlara bakalım mı?

Keçeli Ali:

– Ayşe Teyze, bizi bir rüya görmeydi. Rüyam aynı günde gerçek oldu bilet. Rüyaında kımız bir biskületim vardı. Bugün de Nur Dede'm aynı biskületi bana aldı. Keçeli bunu söyledikten Nur Dede'nin ortallardan kaybolduğunu fark ettil. Çeneye bakıldı, ama onu göremedi. Sonra içinden "Nur Dede'm yine kayboldu. Bakalım ne sürpriz hazırlıyor?" diye geçirdi. Zeynep – Ee, Keçeli! Rüyaında biskületinle bulutlara çıktığını anımsan anlatmayacak mısn? diye sordu. Keçeli, sırtını açıp glasek diye çok koftu.

Büyüncü anne ve babesiyle konuştuğunu Zeynep'ten başkasına anlatmak istemiyordu. Onun için Zeynep, Zeynep'e ulaştırıcı bir bakaç attı. Zeynep, Keçeli'nin böyle bakışlarını iyi bilir ve o zaman sustu ve konuyu değiştirmeyi tercih edirdi. Zeynep, annesine döndü:
– Anneciğim, ben gün boyunca dene kenarında senin için dua ettim. Sen beni niye merak ettin ki?
Hasta hâlinde yatağından niye çıktın? dedi.

Zeytin Zeynep:

– Valla bilersen ki!

Eller, kollar parmaklarla birlikte yirmi dört eder:

Böle de insanın yaşadığı yıllar olabilir.

Apaç Hanım:

– Zeynep bir noktayı yakaladın.

Bu dünyada bize verilen en büyük hazine zamandır.

Peki zamanla ilgili başka yirmi dört sayı biliyor musunuz?

Keçeli Ali:

– Bir gün yirmi dört saatir.

Ama bu hikâyesiyle bir ilgili olduğunu sanmıyorum.

Ayşe Hanım:

– Nur Hoca, bundan sonra hikâyeyi yorumlamaya başlayalım.

"İşte o ülke bu dünyadır. O ülkenin hükümdarı, hepinizi yaratan Allah'tır. O yolculuk bizim dünya hayatımızdır."

diye. Sonra da bize döner: "Peki çocuklar, o yirmi dört kişi nedir?" diye sorardı. Siz anladınız mı, neymiş bu

yirmi dört kişi? Zeytin. Zeynep:

– Eskiden kâğıt para yerine altın kullanılmış.

İşte ondan dolayı bu hikâyeyi anlatırlarmış.

Kaçtı Ali:

– Zeytin, annem o yirmi dört altın bu dünyada neyin karşılığı olduğunu soruyor. Bu hayatımızda yirmi dört adet olan neymiz var?

Ayşe Hanım:

– Yavrucuklar, bir anne en hasta

halinde bile çocuğunu düşünür.

Sen, birden kaybolunca çok korktum.

Gün boyunca namazlardan sonra

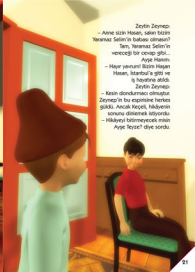
senin için dua ettim.

Gel seni bir daha öpeyim.

Ayşe Hanım, Zeynep'i alından öptü.
Keçeli Ali, bir bilgelik yapma fırsatı yakaladığını
düşündü. Keçeli Ali:
– Ayşe Teyze! Belki siz bilmiyorsunuz ama
herzeyken namazlarınızı kazaşa bırakabilirsiniz.

Zeytin Zeynep:
– Ayşe sizin Hasan, sizin kızım
Yasemin Selim'in babası olmasın?
Tam, Yasemin Selim'in
vatanedgi bir cevap gıblı...
Ayşe Hanım:
– Hayır yerrum! Bizim Hayran
Hasan, İstanbul'a gitti ve
iş hayatına atıldı.
Zeytin Zeynep:
– Kızın dondurmacı olmuştu.
Zeynep'in bu espisiline herkes
güldü. Ancak Keçeli, hikâyenin
sonuna dinlemek istiyordu
– Hikâyeyi bitirmeyecek mişin
Ayşe Teyze? diye sordu.

Ayşe Hanım, hikâyeyi anlatırken sanki yıllar önceine gitmişti.

Hikâyeyi, Nur Dede'den dinlemiş gibi derin bir nefes aldı:

– Nur Hoca, hikâyenin başında durur ve bize sorardı.

"Çocuklar, şimdi siz olseydiniz bu bir altını ne yapardınız?"

Bu altını bilet mi yoksa dondurma mı alırdınız?"

Bu hikâyeyi, Nur Hoca'dan belki on defa dinledik.

Her defasında sınıfın hepsi birden

"Bilet!" diye bağınırdık. Hasan ise

"Dondurması!" diye bağınırdı.

Biz de hep birlikte gülerdik.

Ayşe Hanım, Kaçeli Ali'ye gülerken bağırdı.

– Evet Kaçeli, bizim dinimiz kolaylık dinidir. Allah kimseyi yapamayacağı yoldan yaksınmaz. Ancak insan, hastalığını bahane ederek kilitleneceği namazını da bırakmamalı. Öyle değil mi? Kaçeli Ali.

– Yok canım! İben, öyle her şey ayrıyan namazını kısıya baskor baskor izemedim. Zeytin, derin kenarında sizin çok hasta olduğunuzu söyledi de...

Zeytin Zeynep, ağladığını annesine söylemesine
başlamıştı. Keçeli Ali'ye:

– Ben ağlamıyordum bir kere! diye bağırdı.

Zeynep dânilmişti. Ama kocası kendiliğinden için ağladığını
öğrenmek Ayşe Hanım'ı onurlandırmıştı.

Ayşe Hanım, Zeynep'i yeniden kucakladı:

– Ben, kocam o ağlayan gölemini sevelim, diyerek
Zeynep'i nazlandırmaya başladı. Keçeli Ali, anne kocası
bu sevgi gösterisini biraz gülümseyerek
biraz da ininenerek seyretti.

Ağşam olunca Ali yöresi hükümdarını bahsettirdi
istasyona ulaştırıyor. Ancak akıllı adaman hem
bilet olacak parası hem de gittiği çiftliğine ihtiyacı olan
tütün malları varmış. Diğer adaman elinde sadece bir
altın parası kalmış. Akıllı adam bu adaman halini
görünce onu uyarıyor:

– Bek kardeşim! Bu altını ortaya, kumara harcama.
Burunda kendine bir bilet al. Böylelikle çiftliğe
hava zamanında, kolaylıkla ulaşırın. Hem hükümdarınız,
belki çiftliğinde seni affeder. Malzemelerin olmadığı
halde orada rahatça yaşarsın.” demiş.

Bu ki adam, hükümdardan yirmi dörder
altın alıp yola çıkmış. Hükümdar,
çiftlikte ihtiyaçları olan malzemeleri
adamlarına vermişti. Ki adamlardan biri,
gün boyunca çiftlikte ihtiyaç duyacağı
malzemeleri almış. Akşamı sırasında
çok idli bir iş yapmış. Elindeki yirmi
dört altın neredeyse bin altın
değerinde mala dönüştürmüş.
Buna karşılık ikinci adam elindeki bütün
altınları oynasa, yemeye,
içmeye vermiş. Kumar oynamış,
atların kötü yollarda harcamış.

Ayşe Hanım:

– Bakın çocuklar! Ben sizin yaşınızdayken, Nur Dedeli
köyünün çocuklarına Kur'anı dinletirlerdi. O zaman sünnet
sakalları olan genç bir adamdı. Biz ona Nur Hoca dedik.
Koceli'nin annesi ve ben aynı denlere katabıyorduk.
Ah Koceli, sen bilmezsin! Seninle Zeynep'in arkadaşlığını
günlerce anlatırmış gidiyordum. Anımla oynadığımız o günler
aklıma geliyor. O çocukluk günlerimi çok özleyorum!

Keçeli, annesinden bahsedildiği için çok duygulanmıştı. Nur Dede'nin, Ayye Hanım'ın hocalarıyla yaptığına da çok sevinmişti. Ayye Hanım:

– Çocukluk yıllarımda Nur Hoca'dan dinlediğim namaz ve hâfızdaki hîkâyet okuma geldi. Az önce sen, hastalardan namazın kuzuyla beneklenişini dinlediğin demişsin. İşte namazın ne kadar önemli olduğunu, her canımız itirdiğinde beslenmesini gördüğünü anlatan bir hîkâyet bu... Keçeli Ali:

– Ayye Teyze, Nur Dede'im o zamanlarda da hîkâyet mi anlatırdı? Ayye Hanım:

– Keçeli, Nur Dede demek, hîkâyet demekle. O hîkâyeyi size anlatırsam ister misiniz? Zeynep ve Ali ille birden "Evet!" diye el çırpıp, Ayye Hanım da başladı anlatmaya...

– Bir zamanlar bir ülkenin hükümdarı, sarayında çalışan iki adama bir karpuzla alınyaz ve onlara demiş ki: "Her ikiniz de özel olarak hazırlattığım bir gişide görevlendirildim. Artık orada yapacaksınız. Oraya gidelmek için uzun bir yolculuğa çıkmanız gerekiyor. Size yemini dönder altın veriyorum. Buradan bir günlük uzaklıkta bulunan bir istasyona ulaşacaksınız. Orada uçak, gemi ve tren var. İstasyona giden kadar bütün paranızı harcarsanız bilete alamazsınız. Bu yüzden paranızın bir kısmını bilete için ayırm. Çünkü bilete vereceği paranız kalmayabilir."

